

אטרז'ייט נוסח סוריה

מקובל לחשוב שבמדינות ערב הטוטאליטאריות נסתם פיהם של אמנים ויוצרים מפחד השלטונות, ואילו בישראל הנאורה יכולים הכל להגיד את כל מה שעולה על רוחם, בלי הגבלה ובלו משוא-פנים.

זה נשמע יפה מאד, אבל לפחות בשטח אחד זה קצת אופטימי מדי. הכוונה, כמובן, לקולנוע. כי אם יש נושא אחד שיוצרי הסרטים בארץ מפחדים ממנו פחד מוות הרי זה הפוליטיקה. מאחר שסרט עולה כסף, וכדי להחזיר את הכסף צריך להביא הרבה צופים לאולם, ומאחר שכל המשי-קיעים בארץ משוכנעים שהצופה הישראלי אינו הולך לקולנוע כדי לעסוק בפוליטיקה אלא כדי לאכול בורקאס וגעפילטע-פישי, כל מה שמגיישים לו על המסך הוא באמת מאכלים מן הסוג הנזכר (יש כמובן יוצאי-דופן, אבל נדירים ביותר).

והנה, למרבה ההפתעה, לפסטיבל לר-קארנו הגיע סרט מסוריה שמעו לדבר על שחיתות ורקבון בממשל בשפה ששום סרט עלילתי ישראלי באורך מלא עדיין לא ההין להעלות על דל שפתיו, אם כי המצב המתואר בסרט זה, ששמו מר קיד, מה, יכול להלום להפליא את המציאות שלנו.

ערות מרשיעה. מעשה בעיתונאי ש-מכין סידרת כתבות על שחיתות בחוגים הגבוהים, ומתמקד בעיקר על דמות אחת, זו של בעל-נכסים שמציג עצמו כ"לוחם קידמה" אבל למעשה מושך בחוטים מאחורי הקלעים ואינו בוחל בשום אמצעי, כולל סחיטה, רצח ושונד, כדי להגיע אל עמדות-הכוח הפוליטיות הרצויות לו.

כאשר העיתונאי מתחיל להתקרב יותר מדי לאמת, דואג, "מר קידמה" לסבך אותו בפרשת רצח, מסדר אחר-כך עם המישרה שהעיתונאי יפקד בידיו וישהה בביתו עד לביזור הפרשה, מנסה לקנות אותו בכסף ובהצעות מפתות, מאיים עליו, ו-בשלב מסוים אפילו משקה אותו רעל כדי לסחוט ממנו את המסמכים המרשיעים שבידיו. כל זאת, משום שהעיתונאי מתע-קש לפרסם את הפרשה במלואה.

העוקץ האמיתי של הסרט, המעניק לו את ממד והענה שלו, הוא דווקא סופו. העיתונאי הצליח להוכיח את צדקתו בפני המישרה. עדות מרשיעה מוכיחה ש"מר קידמה" אשם בכל. ואז באה ה-מישרה ואמרת כי בהיות המדינה ערב בחירות, היא פשוט תתעלם מכל הפרשה ומוטב שכל המעורבים ינהגו באותה דרך, לטובתם האישיה.

העיתונאי עדיין לא נכנע. הוא מצלצל למערכת שלו, ומודיע לעורך שדרש ממנו כל הזמן את החומר כי כל עובדות הפרשה בידיו ואפשר להדפיס. ואז משיב לו ה-

הצנזורה), החליט המפיק, בגילגול השלישי של סיפור אבירת הארוטיקה במיורחי הרחוק, להפוך את שארלוט למאהבת ה-יחידה של מי שהיה בעלה של עימנואל, ואילו זו האחרונה הופכת להיות מאהבת יחידה של האיש אשר הקסים אותה עוד בסרט הראשון. וכך יכולים נציגי המוסר לישון בשקט. מאהבת יחידה מתאימה אפ-ילו למושגים הצנועים של בורגנים שמר-נים. הסצנה הנועות ביותר בסרט, לגבי שארלוט היא סצנה בחברת השחקנית אולגה ג'ורג'יפיקו. השתיים מתנשקות נשיקה צרפתית לוהטת מול המצלמות.

כפי שניתן היה לצפות התחנכה שארלוט בבית-מזר מהוגן בפאריס. שם למדה בין השאר את השפה הצרפתית. אבל בינתיים לא זכתה להשתמש בה. בטיפורים בלתי-מוסריים, כל מה שנדרש ממנה היה להפ-יט אנקות אורגאום מרגשות. ואילו ב-עימנואל מס. 3 הוחלט לשים בפיה קול של שחקנית צרפתית. אבל, כפי שאומרים אלה שראו את הסרט, שארלוט אינה זקוקה כלל לדיבור כדי לשכנע.

שארלוט אלכסנדרה מוסחית לארוטיקה רומנטית

עימנואל מ'ספר 3

הוגמניות, שם עבדה כפקידה ותפקידה היה להציג את המוצגות של הוגמניות בסוכנות לכל המעוניין. הבמאי הזמין אותה להופיע באחד מתוך ארבעת המערכונים שבסדרתו. זה היה המערכון הראשון ש-צולם, והוא היה משכנע כליכך שמייד נמצאו משקיעים לצילום שלושת המער-כונים האחרים.

אחרי הצרות שהיו לעימנואל מס. 2 בצרפת (גם בישראל נפסל הסרט עלייך

יזכרים את סילביה קריסטל, הנערה ההולנדית האלמונית, שנישאה בנכות הופעתה האירוטית בסרט עימנואל על כני-פי התהילה?

איך אפשר שלא לזכור אותה? דור שלם התחנך על ברכיה החשופות, ספג באמצעותה את חוויות המיניות הראשונות. גם כאלה שחשבו, עד שראו אותה, כי הם ידעו מה זה מין, גילו דרכה את המין מחדש.

עימנואל כבר הפך חלק מנכסי צאן ה-ברזל של הקולנוע. אחרי שעשה היסטוריה בסרט הפורנוגרפי הראשון שהבקיע את חומות הצנזורה גם בסוריאניות שבמדי-נות (כמו ישראל) ומכר מעשי אונן, יחסים הומוסקסואליים ומעשי-סדום בעטיפה של הוגמניקה אמנותית. הגברת קריסטל עשתה מאז דרך ארוכה עם קופה גדולה מכדי שתחזור על עצמה. חוץ מזה היא הראתה כבר כל מה שהיה לה. אבל את ההצלחה המסחרית של עימנואל אי אפשר היה ל-החמיץ.

בעקבות הסרט המקורי נוצרו המון חיקוי-יים וואריאציות על הנושא. אף אחד מהם לא התעלה לדרגת התצלחה של המקורי. מסתבר שלא תמיד הנוסחה היא הקובעת. צריך גם מול ושאר-רחה.

עכשיו מגלים להמר על גברת אירוטית חדשה בתקווה שהיא תעלה את עימנואל לפיסגה אליה הגיעה לראשונה.

היא מתגוררת בפאריס מזה ארבע שנים. אביה הוא אומנם איש-פירסום חשוב ב-לונדון וג'יינ בירקין היא בת-ידודתה, אבל היא מסרבת להיעזר בהם. היא רוצה להצ-יח בנכות עצמה. שמה שארלוט אלכסנ-דרה, היא בת 22, זכל הסימנים מעידים שהיא השיגה את מבוקשה.

הבלונדית התמרה (1.70 מ') בעלת עיני-התכלה סימה באחרונה את עימנואל מס. 3, וזה כבר סירטה הבהיעי. היא נחשבת כמומחית האירוטיות האלגנטית ובאחד מ-סרטיה הקודמים, טיפורים בלתי-מוסריים של זלריאן בורובצ'יק (שזכה לפני כמה שנים בפרס בפסטיבל ברלין), היא הת-עלטה בין השאר עם ירקגינה אשר לפי מיטב זיכרונה היה מלפפון (אם אינה טועה). כי לדבריה אינה מתמצאת במדעי הטבע). בורובצ'יק גילה אותה בסוכנות של

הילד שהתבגר

אהבה ראשונה (דקל, תל-אביב, צרפת) - קלוד ברי הוא במאי יהודי-צרפתי שהתגלה לרא-שונה בסרט אוטוביוגרפי על ילדותו בזמן המילחמה. אותו סרט, הזקן והילד זכה בהצלחה ניכרת משום שהיה רגיש, אנושי, מפוכח, והיה בו שחקן אחד בלתי-רגיל, מישל סימון. מאז עברו שנים רבות. ברי המשיך בסרטים אוטו-ביוגרפיים שבחלקם הופיע אפילו בעצמו, ועכשיו הוא חוזר כאילו להמשך הישיר של הסרט הראשון. אהבה ראשונה מתאר את החווייה המינית הראשונה של נער בשנות-העש-רה שלו, בנו של פרוון יהודי, המתגורר בפאריס. כדי להד-גיש את ההמשכיות ביחס לסרט הראשון, בחר ברי לשני-התפקידים הראשיים בנער אלן כהן, שבהיותו ילד הופיע בזקן והילד ובשארל זנר, שמגלם בשני הסרטים את אביו היהודי, הטרוד והמודאג תמיד, של הגיבור (שהוא כמובן בן-דמותו של קלוד ברי עצמו).

התוצאה היא מבט נוסטלוגי אל עבר תקופה שחלפת, עם הבנה לבעיותיו ותיסכוליו של נער המתקשה למצוא את בת-זוגו הראשונה למיטה וכמעט שנגמל ממין אחרי התנסות ראשונה בחברת יצאנית. רקע חיי המישהה באר-תם הימים, המוסר המקובל אז וכמה מבעיות אותם הזמנים, המתגנבים פה ושם בתוך המהלך הכללי של העניינים, משלמים את היתמונה.

מה שחסר בכל הסיפור הזה הוא אישיות נוסח סימון המנוח, שבזכותו דיבר אותו סרט על כמה אמיתות יסו-

אלן כהן - חיפושים ראשונים

דיות באופי הצרפתי. בלעדי דמות כזאת, אפשר להיסחף בתוך לבטי הנעורים של הדמות הראשית (אם כי אלן כהן הנער, חסר את הקסם של אלן כהן הילד) או להתי-פעל מן המתח הפנימי שמחזיר שארל זנר לכל דמות שהוא מגולם, או להאזין למוסיקה של רנה אוטרו'ה, מוסיקאי ג'ז צרפתי ידוע ומחונן המשלבל בסיפור מפני שלמדו יחד עם ברי בבית-הספר. אבל יותר מזה אין מה לקחת הביתה.